Aventurile submarinului DOX

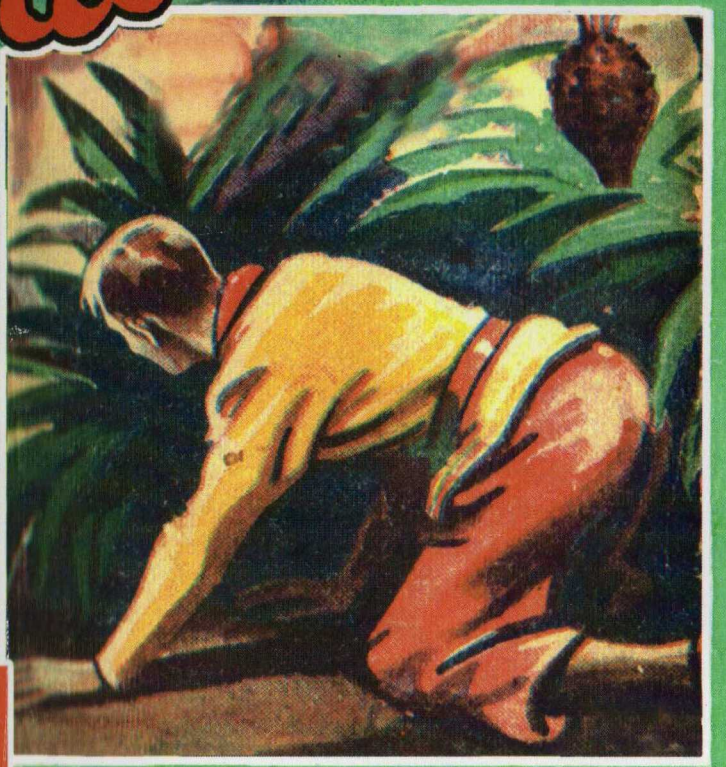

SERIE NOUĂ

54

Sabia dreptății

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 54

SABIA DREPTĂŢII

Traducerea de L. HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
CADAVRUL DIN YACHTUL SCUFUNDAT.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, DRAGĂ RINDOW? întrebă Farrow pe primul ofiţer care se ivi în turn. Te văd zâmbind atât de ciudat...

— Ia du-te şi d-ta în cabina de T. F. F., domnule căpitan şi vei avea prilejul s-auzi ceva. Toate radiogramele pe care le prindem, vorbesc despre căpitanul Farrow şi submarinul său. Englezii şi francezii ţin morţiş să pună mâna pe noi.

— Aha! Ne-or fi văzut colo la Alligator. Fapt e însă că atât de

lesne nu ne vor prinde dumnealor.

Submarinul se afla în drum spre grupul insulelor Caroline. Farrow alesese intenţionat direcţia aceasta, deoarece ştia din experienţă că englezii şi francezii nu-l vor căuta pe aici.

— Să-i lăsăm să telegrafieze cât or pofti, dragă Rindow, râse căpitanul. Cunoaştem noi doar îndeajuns glumele acestea şi ştim că nu se alege nimic din ele. Ultima noastră aventură cu profesorul Holger a fost destul de interesantă şi poate mai avem parte de una pe insulele Caroline. Dar ce e, George, de ce faci o mutră atât de serioasă? S-o fi întâmplat ceva în sala maşinilor, căci văd că viteza s-a micşorat şi motoarele nu mai funcţionează.

— Da, tată, fusul elicei s-a rupt şi va dura câteva ceasuri până va fi montat cel de rezervă. Hagen e în sala maşinilor.

— Asta ne mai lipsea! exclamă căpitanul, necăjit. Şi nu ştiu de ce, dar am presimţirea că dăm iar de bucluc! A! Ia priveşte, aşa e că am avut dreptate? S-a şi ivit la orizont o trâmbă de fum care vine de-a dreptul spre noi.

Rindow luă ocheanul şi privi câtva timp în zare. Când îl lăsă apoi în jos, zise:

— E într-adevăr un distrugător, domnule căpitan.

— În cazul acesta trebuie să ne lăsăm la fund, dragă Rindow. Numai de-ar fi încărcaţi acumulatorii, altminteri nu ne vom putea ridica înapoi la suprafaţă.

— Mă duc eu în sala maşinilor să văd cum stau lucrurile, domnule căpitan.

În vremea asta George închisese capacul şi Farrow dădu comanda de afundare. Ajungând la şase metri sub apă, privi prin periscop spre distrugătorul care se apropia. Când acesta coti de-a dreptul spre locul unde se afla „Dox”-ul, căpitanul se afundă şi mai mult oprindu-se la douăzeci de metri adâncime. Stând în turnul închis, auzi îndată uruitul elicelor distrugătorului care se îndepărtă însă cu toată viteza.

Primul ofiţer se înapoia din sala maşinilor şi anunţă că, cu ajutorul acumulatoarelor se puteau lăsa la fund de mai multe ori.

— Dar unde ne aflăm de fapt, dragă Rindow? Cred că nu putem fi departe de insulele Caroline?

— Suntem chiar foarte aproape, domnule căpitan. Dacă mai mergeam numai câteva minute ar fi trebuit să vedem primele insule.

— Atunci nu poate sa fie atât de adânc aici; până se va termina reparaţia, aş dori să las vasul pe fund.

— Putem încerca, domnule căpitan. După hartă trebuie să fie

aici o adâncime de treizeci până la patruzeci de metri.

Căpitanul dădu comanda şi minunatul vas începu să coboare încet până ce atinse fundul la o adâncime de 36 metri. Farrow se duse în sala maşinilor ca să-şi dea seamă de mersul lucrărilor de reparaţie.

În vremea asta George veni la proră şi dădu în lături obloanele de la ferestre. Aruncând o privire afară, văzu în faţa submarinului o grămadă întunecată, care îl făcu să se mire. Aprinse imediat reflectorul şi la lumina lui zări un yacht mic de lux, care se părea că se scufundase de curând în locul acesta. Curiozitatea i se trezi atunci şi alergă în sala maşinilor ca să-l aducă pe tatăl său şi pe Rindow.

Când zăriră şi aceştia epava, Farrow zise:

— Ştiu eu ce vrei, George. Ţi-ar plăcea să cercetezi yachtul.

— Nu e aşa? Îţi dau voie, cu condiţia să-i iei şi pe Petre cu tine, căci în felul acesta nu ţi se poate întâmpla nimic.

— Dar bine, tată, ce să mi se întâmple pe yachtul acela unde fără îndoială că nu se află nimeni? Totuşi, poate veni şi Petre, te pomeneşti că am nevoie de el.

Se făcu nevăzut cât ai clipi din ochi şi-l puse în cunoştinţă pe Uriaş cu ceea ce plănuise. Îmbrăcară în grabă costumele şi peste câteva clipe fură pe fundul mării, După ce se obişnuiră cu presiunea apei, se apropiară binişor de yacht şi se căţărară pe punte.

Tot ce văzură era de o eleganţă nebănuită. Cabina mică de la proră părea un salonaş de cucoană; atât de mici şi luxoase erou mobilele. Când George văzu şi o rochie acolo, făcu un semn din cap către tovarăşul său, apoi coborâră scara care ducea în lăuntrul yachtului. Pătrunseră în fiecare cabină, cercetând totul cu deamănuntul. Toate obiectele de preţ ce le găsiră le vârâră în sacul pe care-l aduseseră.

În cele din urmă ajunseră la o uşă care era încuiată pe dinafară. Cheia era în broască şi când tânărul deschise uşa, se dădu speriat înapoi. În cabina aceasta înota un cadavru lângă tavan. Aşadar, yachtul trebuie să se fi scufundat de vreo săptămână căci cadavrul fusese împins în sus.

Înspăimântat, George vru să se îndepărteze, când Petre îi atrase atenţia asupra unui lucru. Cu lampa lui electrică de buzunar lumină cadavrul şi arătă cu mâna spre spatele acestuia. Un pumnal era înfipt într-unsul, un pumnal împodobit cu o piatră preţioasă.

Aşa dar, era vorba de o crimă. Dar cum puteau fi găsiţi

ucigaşii? Yachtul aparţinuse de sigur unei femei, după cum dovedea totul.

George îşi zise că cel mai bun lucru ar fi să ia pumnalul. Mai târziu, scafandrii vor ridica la suprafaţă cadavrul şi poate chiar yachtul.

Făcu semn lui Petre să scoată pumnalul din trupul mortului şi în acelaşi timp să-l scotocească prin buzunare. El însuşi vroia să cerceteze prora şi să stabilească cu acest prilej cauza scufundării.

Ajuns la faţa locului, văzu că cineva găurise cu intenţie peretele vasului făcându-l să se scufunde. Ştia de ajuns.

Se înapoie în cabina elegantă de sub punte şi începu s-o cerceteze cu atenţiune. Într-un dulap găsi o casetă pe care o luă cu el. Alte lucruri de preţ nu erau acolo.

Când vru însă să părăsească încăperea, îi atrase luarea aminte o fotografie care se afla pe podea şi care înfăţişa un bărbat tânăr. O luă şi pe aceasta şi se înapoie la Petre care tocmai isprăvise cu cercetarea cadavrului. Găsise un portofel care conţinea bani mulţi şi unele documente.

Puseră totul în săculeţul pe care-l aduseseră cu ei şi se înapoiară la submarin. După ce-şi dezbrăcară costumele, scoaseră obiectele din sac şi uscându-le bine le duseră apoi în cabina căpitanului unde George povesti ce văzuse pe yacht.

— Aşa dar s-a petrecut o crimă acolo, zise Rindow. Pare să fie un yacht englezesc, cu numele de „Bird”, adică „pasăre” şi după toate aparenţele aparţinuse unei doamne. A! uite aici şi actele de bord. Proprietara yachtului se numeşte domnişoara Ellen Biron, din Singapore, unde e şi domiciliul vasului. Călătorea spre insulele Caroline şi anume spre insula Pingelap. O fi avut cunoscuţi pe acolo, domnişoara.

În vremea asta Farrow cercetase portofelul celui ucis. Din hârtii reieşea că acesta avea plantaţii mari pe insulă. Cea mai de seamă era o plantaţie de ananas, care îi aducea un venit foarte însemnat. Numele nefericitului era Fred Brown.

— Plantaţia aceasta o vom găsi lesne, zise căpitanul. Îndată ce va fi reparat submarinul, plecăm într-acolo. Poate s-o găsim şi pe domnişoara Biron.

— Tată, în portofelul acesta se află şi un testament care e sigilat încă. Pare să fie al lui Fred Brown, deşi nu văd numele lui scris deasupra.

— Tot ce se poate, George. Cred că am dai aici de o crimă şi rolul nostru e să dăm de veste poliţiei. Doresc totuşi să vizitez plantaţia aceea, poate că găsim ceva care ne interesează.

— Aşa cred şi eu, domnule căpitan, zise Rindow. Dă de bănuit şi faptul că lipseşte barca de salvare a yachtului, ceea ce e o dovadă că toţi de pe dansul s-au salvat, afară de nenorocitul acela de Fred Brown.

Caseta pe care o luase George din dulapul din cabină era încuiată. Farrow nu vru s-o deschidă şi puse toate lucrurile în dulapul său. Se informă apoi de mersul reparaţiei şi află că peste o jumătate de ceas puteau să-şi urmeze călătoria.

— Mă voi ridica la suprafaţă chiar de pe acum, dragă Rindow, zise căpitanul. Trebuie să stabilim exact poziţia yachtului. Dacă e linişte sus, ies cu totul de sub apă.

Submarinul se ridică încetişor. Când ajunse la şase metri, Farrow înălţă periscopul. Nu se zărea nici un vas pe tot întinsul apei; ridică „Dox”-ul de tot şi deschise cu mâna lui capacul turnului. Împreună cu Rindow, stabili apoi poziţia exactă unde se aflau.

Peste o jumătate de ceas submarinul porni iar la drum, luând direcţia spre insula Pingelap.

Curând se iviră în faţa lor insuliţele din grupul Carolinelor. Acum se impunea o atenţiune deosebită, astfel că Farrow se lăsă iar în apă dar nu prea mult. Când ajunse în cele din urmă la insula Pingelap stopă, se lăsă cu vasul pe fundul mării, la zece metri adâncime şi aşteptă acolo până se înnopta, pe urmă se ridică iar la suprafaţă, se îmbarcă cu George, doctorul Bertram şi Petre pe o barcă mică de aluminiu şi porni spre ţărm. Alese un loc singuratic, unde Uriaşul trebuia să aştepte înapoierea lui şi a celorlalţi doi.

De pe mare încă zăriseră un golf lângă care se aflau câteva clădiri. Tot acolo stăteau ancorate două vase care încărcau probabil recolta.

Căpitanul îşi îndreptă paşii spre golful acesta. Cu ajutorul ocheanului observă un bungalow pe a cărui terasă stăteau două femei care păreau că vorbesc cu însufleţire. Văzu că una din ele ducea adesea batista la ochi şi bănui atunci că aceasta ar fi domnişoara Biron.

Merseră înainte ascunzându-se cât puteau mai bine şi ajunseră la bungalow unde zăriră în dos o uşiţă. Ciocăniră într-unsa încetişor, ca să nu sperie pe cele două femei. O fetiţă băştinaşă le deschise şi-i întrebă într-o englezească fără cusur ce doresc.

— Să vorbim cu doamnele, răspunse căpitanul şi fetiţa dispăru imediat spre a se înapoia în curând însoţită de o tânără femeie.

— Iertaţi, vă rog, doamnă, zise Farrow – caut o domnişoară cu

numele de Ellen Biron. N-aţi putea să-mi spuneţi unde o pot găsi?

— Ba da, domnule, domnişoara Biron e musafirul meu. Pe cine să anunţ?

— Numele meu aş dori să vi-l spun mai târziu, doamnă; veţi afla atunci şi motivele pentru care nu vi-l spun acum. V-aş mai ruga ca, în cazul când domnişoara Biron se învoieşte să ne primească, s-o facă într-o odaie închisă, cu perdelele lăsate. Să nu vă fie teamă că suntem hoţi, căci.. veţi afla asta mai târziu. Spuneţi-i domnişoarei Biron că venim în chestia yachtului ei scufundat. Tânăra femeie plecă, dar se înapoie imediat invitându-i pe cei trei bărbaţi să intre. În odaie se afla altă femeie al cărei chip frumos avea trăsăturile îndurerate. Perdelele erau lăsate la ferestre şi când căpitanul se înclină şi se prezintă pe adevăratul său nume, dispăru pentru câteva clipe expresia de tristeţe de pe chipul tinerei femei şi întinzând mâna lui Farrow, zise:

— Da, eu sunt Ellen Biron, proprietara yachtului scufundat. Dumnezeu mi-a ascultat ruga şi mi-a trimis ajutor. Dar de unde cunoaşteţi numele meu şi ştiţi că sunt proprietara yachtului „Bird”?

— Veţi afla îndată, domnişoară Biron. Ştiu că yachtul d-voastră s-a scufundat, deoarece l-am văzut eu însumi pe fundul mării. Ştiţi, de sigur, că posed un submarin cu care mă pot lăsa în apă. În drum am avut un defect la elice şi am fost nevoit sa stau pe fundul mării până s-a făcut reparaţia. S-a întâmplat că locul unde ne-am oprit era chiar lângă yachtul d-voastră.

— Dar din asta nu puteaţi afla că eu sunt proprietara lui...

— Vedeţi însă că scafandrii mei s-au lăsat în apă şi au făcut cercetări pe yacht. Meritul se datoreşte fiului meu, George.

— L-ai găsit şi pe „el”, domnule Farrow? strigă fata, adresându-se tânărului.

George dădu din cap.

— Acesta e şi motivul care ne-a îndemnat să venim încoace, domnişoară Biron, zise căpitanul. Şi trebuie să vă aducem la cunoştinţă lucruri triste... Domnul Fred Brown a fost, de sigur, rudă cu d-voastră?

— A fost logodnicul meu. Spuneţi-mi deschis cum l-aţi găsit! Ştiu că e mort, înecat, pentru că nu putuse părăsi destul de repede cabina lui.

Cabina lui era închisă pe dinafară, domnişoară Biron. Fiul meu a deschis-o.

— Doamne Dumnezeule! Cum e cu putinţă!... Trebuie deci să-l fi încuiat cineva?

— Întocmai, domnişoară Biron, dar am mai făcut o descoperire grozavă: logodnicul d-tale... a fost ucis.

— Ucis? strigă fata. Oh! Aşadar, presimţirea nu m-a înşelat.

Începu să plângă şi îşi îngropă faţa în mâini.

Căpitanul aşteptă până se mai linişti, apoi îi zise cu blândeţe:

— Domnişoară Biron, ai fost lovită de o soartă nemiloasă. N-are nici un rost să te mai tângui acum, ci să încercăm să descoperim pe ucigaş şi să-l dăm pe mâna justiţiei. Nu ştii încă totul, de aceea te rog să mă asculţi şi poate vei fi în măsură să-mi dai o indicaţie unde să-l putem găsi pe criminal.

Căpitanul povesti în ce fel fusese ucis Fred Brown şi când scoase la iveală pumnalul din săculeţul pe care îl adusese cu el, domnişoara Biron strigă înspăimântată:

— Nu... nu, nu e cu putinţă. Pumnalul acesta aparţine fratelui meu, care fusese şi el pe yacht. El nu poate fi în nici un caz ucigaşul logodnicului meu.

Căpitanul se sili iarăşi s-o liniştească, apoi îi predase lucrurile pe care George şi Petre le luaseră de pe yacht. Numai de testament nu aminti nimic deocamdată. Avea planul său în privinţa aceasta, nădăjduind să-l descopere pe criminal cu ajutorul lui.

— Cine, moşteneşte acum plantaţiile domnului Brown, domnişoară Biron? întrebă el, apoi.

— Un anume John Kollis, răspunsa fata. Logodnicul meu nu avea rude apropiate şi acest Kollis, un văr de-al lui – e moştenitor de drept. Nu prea se aveau bine intre ei, deoarece Kollis e un beţiv şi un jucător care şi-a pierdut toată averea în cărţi. Logodnicul meu l-a adus încoace şi i-a dat slujba de inspector. Se iscau însă mereu certuri între ei, deoarece lui Kollis nu-i ajungea leafa şi se îngloda în datorii pe care bietul meu logodnic trebuia apoi să le plătească.

— Se afla şi Kollis pe yacht când s-a scufundat?

— Nu, domnule Farrow, altminteri aş fi ştiut unde trebuie să-l caut pe ucigaş. Fred îmi spusese adesea că hotărâse să lase vărului său numai o parte mică din moştenire şi că instituise legatară universală pe o nepoată a lui care trăieşte în Elveţia.

— Şi probabil că acest John Kollis s-a şi făcut stăpân aici, nu e aşa?

— Întocmai, domnule Farrow; i-a şi pus în vedere prietenei mele, care a închiriat căsuţa aceasta de la logodnicul meu, s-o părăsească, deoarece vrea să se mute el într-unsa. Prietena mea petrece aici câteva luni pe an.

— Hm... asta ar fi ceva, zise căpitanul. Dar, de vreme ce John Kollis acela nici nu se afla pe yacht, nu poate fi vorba ca el să fie făptaşul. Asta numai dacă n-o fi avut vreun complice. Nu cumva ştii, domnişoară, cine din echipaj sau dintre oaspeţii de pe bord era prieten cu John Kollis?

— Nu ştiu precis.

— Am observat însă că marinarul Hungs stătea de vorbă adesea cu Kollis. Fusese şi el pe yacht când s-a scufundat.

— Toate astea trebuie să le spui poliţiei, domnişoară. Eu mi-am făcut datoria comunicându-ţi ce am descoperit. Vesteşte poliţia, indică-i locul exact unde se află epava şi autorităţile vor trebui să găsească pe ucigaş.

— Voi fi nevoită, totuşi, să comunic poliţiei cine mi-a adus lucrurile acestea şi mi-a indicat locul unde s-a scufundat yachtul. Pot spune numele d-voastră, domnule Farrow?

Căpitanul încuviinţă, deşi ştia că englezii şi francezii îl vor urmări prin ţinutul acesta. Şi lucrul nu-i venea deloc la socoteală, căci avea de gând să-l caute el pe ucigaş în cazul când autorităţile nu vor izbuti să dea de urma lui.

Când Farrow vru să-şi ia rămas-bun, un tânăr, intră în odaie şi privi surprins pe oaspeţi. Păşi apoi spre căpitan şi-i întinse mâna.

— Am într-adevăr cinstea să-l văd pe căpitanul Farrow? întrebă el. Numele meu e Tom Biron şi sunt fratele domnişoarei.

— Da, domnule Biron, eu sunt căpitanul Farrow, răspunse acesta. Dar dum aţi ştiut asta?

— Am presupus numai, văzând uniforma d-voastră. Ştiu că alt submarin nu se află prin apropiere şi m-am gândit îndată la d-voastră, cu atât, mai mult cu cât vasele engleze şi franceze întreabă mereu prin radiograme dacă nu cumva a zărit cineva pe căpitanul Farrow cu „Dox”-ul său. Rămâneţi mult pe insulă?

— Tocmai vroiam să-mi iau rămas-bun, domnule Biron. O împrejurare tristă ne-a adus încoace. Cereţi surorii d-voastră să vă povestească totul. Poate ne vom revedea în curând. Dacă se va întâmpla, însă. Să fiţi în vreo primejdie, chemaţi-mă în ajutor prin radio. De ce anume spun asta veţi afla de la sora dv.. Acum trebuie să ne despărţim de oarece timpul ne e măsurat.

II.
O TOVĂRĂŞIE CIUDATA.

— DEOCAMDATĂ CHESTIA E REZOLVATĂ pentru noi, zise căpitanul când fu iarăşi în cabina sa de pe submarin.

George îl întrebă de ce nu predase domnişoarei Biron şi testamentul lui Fred Brown, deoarece lucrurile s-ar fi limpezit repede şi ucigaşul ar fi fost găsit.

— Nu, George, poliţia va aresta mai întâii ca făptaş pe fratele domnişoarei Biron, deoarece pumnalul său a fost găsit în trupul celui ucis. Dacă i-aş fi predat testamentul, Kollis l-ar fi declarat drept fals, deoarece domnişoara Biron ar fi devenit după căsătorie coproprietară a plantaţiilor. Ar fi avut multe de suferit biata fată şi eu am vrut s-o cruţ. Noi ne vom căuta acum pe aproape o insulă nelocuită, ca să putem, veni repede în ajutor la nevoie domnişoarei Biron şi fratelui ei, deşi presupun că apele acestea vor mişuna în curând de vase de război.

Rindow se afla în turn şi cerceta cu ocheanul de noapte insulele din apropiere. Prin porta-voce comunică lui Farrow că găsise o insulă potrivită unde vor putea fi în siguranţă.

Căpitanul şi George se duseră în turn şi de acolo ieşiră pe punte. Priviră şi ei insulă din faţa lor şi în cele din urmă Farrow dădu comanda să se îndrepte spre ea.

„Dox”-ul se apropie încet de insula împădurită pe ţărm şi când o ocoliră odată căpitanul îşi dădu seamă că pe partea de apus se afla un golfuleţ în care putea intra cu submarinul.

Golful acesta avea însă numai intrare şi se îmbuca apoi cu un lac rotund. Prin măsurători, Rindow stabili că lacul era adânc de aproape patruzeci de metri, lucru de care se mirară cu toţii.

— O fi vreun lac de crater, căpitane, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram, care venise şi el pe punte. Se găsesc adesea astfel de lacuri. Putem rămâne fără teamă aici, chiar dacă vreun distrugător duşman ar veni încoace.

Căpitanul încuviinţă şi răspunse:

— Înainte însă ar fi bine să facem o plimbare prin insulă, ca să ne dăm seamă de situaţie. Daca e nelocuită, atunci nu poate exista loc de ancorare mai potrivit ca acesta. Dacă însă dăm de oameni, atunci vom şti ce avem de făcut.

Hotărî apoi ca, afară de George şi Petre, să mai debarce zece marinari. Ei se va pune în fruntea trupei. Deoarece submarinul nu putea să se apropie direct de ţărm, se montară două bărci de aluminiu şi peste un sfert de ceas toţi erau pe uscat.

Aici urmau să se despartă. În vreme ce căpitanul cu şase marinari va cerceta jumătatea dreaptă, a insulei, George cu restul de cinci oameni va ocoli cealaltă jumătate.

Tânărul porni cu camarazii săi prin pădurea deasă. Când erau aproape gata cu însărcinarea lor. Petre, care o luase ceva mai

înainte cu George, îl apucă pe acesta de braţ şi arătă spre un deluşor care se înălţa la stânga lor.

George se opri şi îşi dădu seamă îndată ce vroia să spună Uriaşul. Colo sus, la vreo cincizeci de metri înălţime, se vedea lămurit o flacără. Trebuie să fi fost oameni care aprinseseră un foc de lagăr.

În vremea asta se apropiaseră şi marinarii. George le spuse să aştepte acolo, apoi, împreună cu Petre, începură să urce dealul. Drumul era greu, dar ei merseră voiniceşte şi când ajunseră la vreo zece metri de foc, George văzu patru bărbaţi care stăteau ia jurul unui foc mic de lagăr şi vorbeau intre ei.

Lumina focului nu putea fi văzută dinspre mare, deoarece dealul împiedica vederea. Cel doi camarazi observară şi o peşteră mică ce slujea, probabil, de locuinţă acelor oameni.

Ocrotit de tufele dese care acopereau aproape întreg dealul, George se putu apropia tot mai mult de foc. Când fu numai patru metri auzi în sfârşit ce îşi spuneau indivizii.

Aveau înfăţişare de adevăraţi hoţi de codru. Îmbrăcămintea lor era zdrenţuită şi numai unul din ei părea să fie mai deosebit, deşi tovarăşii îl tutuiau.

— E timpul să vie John şi să-şi ţie făgăduiala, zicea tocmai unul din ei. Mereu am făcut totul pentru el şi acum tace chitic.

— Câteva ceasuri mai poţi aştepta, Tom, căci atât de repede nu se poate face treaba. Fireşte că John o fi acum acolo jos stăpânul, dar înainte de a fi recunoscut legal, nu poate doar să scoată sume mari de bani din întreprindere. Afară de asta a mai sosit şi tânăra domnişoară care desigur că va face totul ca yachtul să fie găsit. Brown a fost ucis şi dacă se va da peste el... atunci îl vor avea în mână curând şi pe ucigaş. Pumnalul va trăda totul.

Toţi izbucniră în râs. George urmă să asculte cu încordare:

— I-am propus lui John să facă să dispară fata, ca să nu-i mai facă greutăţi. S-ar putea îneca, de pildă... aşa, întâmplător...

— Ea va fi cu băgare de seamă, zise un altul. O cunosc eu bine pe duduia. E energică şi când îşi bagă ceva în cap, nu se lasă cu una cu două. Cel mai bun lucru ar fi s-o aducem încoace şi s-o ţinem prizonieră pe insulă. Nimeni n-o poate găsi aici.

— Atât de lesne nu se poate face asta. Şi-apoi, cum ne-or vedea ăi de acolo, ne iau la ochi. Cel puţin ne-ai adus haine ca lumea ca să ne putem arăta iar în lume?

Omul ceva mai „deosebit” dădu din cap. Arăta un pachet mare care se afla la intrarea peşterii.

— V-am adus îmbrăcămintea şi vă puteţi duce fără teamă

acolo. Nimeni nu vă va recunoaşte. Veţi ţine barca pregătită şi vă voi face un semn când s-o luaţi în primire pe domnişoara. Nu va fi greu.

— Aha, pricep eu, vrei s-o... faci leşinată, ca să-ţi vie treaba mai lesne. Dar mai e frate-său... Ce-ar fi să-l luăm şi pe el?

— Nu, căci poliţia trebuie să-l aresteze pe ucigaş, dacă se vor porni într-adevăr cercetări pentru găsirea yachtului. Voi mai împrăştia apoi şi zvonul că el a ucis-o şi pe soră-sa.

— Eşti dat dracului! Ai nişte idei... Aşa dar, s-a făcut! Ne vom pune acum hainele noi şi pestei două ceasuri vom fi acolo. Crezi că vom izbuti să facem ceva încă în noaptea asta?

— Poate că da, dacă ne vom da silinţa. Acum trebuie să plec, căci John mă aşteaptă. Faceţi treaba cum trebuie, ne vedem la Rolba.

George era agitat la culme. Se stăpâni, însă, făcu un semn lui Petre şi se retrase cu băgare de seamă. Când ajunse la locul unde erau marinarii, le ceru să-l urmeze cât mai repede la submarin, căci probabil că vor porni la drum încă în noaptea asta.

Căpitanul se reîntorsese cu puţin înaintea lui George. Acesta îi povesti ce afla şi-i ceru apoi să se înapoieze îndată la plantaţie da s-o previe pe domnişoara Biron şi să-i dea o mână de ajutor.

Farrow chibzui îndelung. Se sfătui cu Rindow şi doctorul Bertram şi în cele din urmă hotărâră să meargă înapoi la insula Pingelap. George şi Petre urmau să-şi îmbrace haine simple şi să se furişeze până la domnişoara Biron. Dânsa ar putea să intervie ca Kollis să-i angajeze pe cei doi pe plantaţie. În chipul ăsta fata ar avea mereu pe aproape un ajutor.

George găsi că planul acesta e cât se poate de bun. Se mai înţeleseră ca Farrow să se înapoieze iar la insulă şi George să ia cu dânsul o barcă da aluminium pe care însă trebuia s-o pitească bine.

După câteva minute, submarinul porni la drum şi străbătu distanta până la insulă într-o jumătate de ceas. În vremea asta Petre şi George îşi schimbaseră hainele şi aveau acum înfăţişarea unor adevăraţi muncitori. O barcă de aluminium fusese montată şi cu puţin înainte de coastă fu lăsată pe apă. Peste câteva minute cei doi „muncitori” se făcuseră nevăzuţi în întunerec.

Debarcară într-un loc singuratec, ascunseră barca într-un tufiş, apoi porniră spre colonia din a cărei cârciumă se auzea gălăgie.

Căsuţa domnişoarei Karin, în care locuia şi domnişoara Biron, era cufundată în întunerec. Nu se vedea nici o lumină acolo. De aceea George merse de-a dreptul spre cârciumă, deasupra căreia

atârna o tablă pe care scria cu litere mari: „La bunul Henri”.

Când deschise uşa, îl izbi un nor gros de fum, aşa că în primul moment nu putu deosebi nimic. Cutând însă ochii săi se obişnuiră şi atunci văzu stând la mese lungi muncitori mulţi şi băştinaşi, care vorbeau cu aprindere între ei.

În fund de tot zări o masă rotundă la care păreau să stea oamenii mai subţiri. Pentru moment văzu numai doi: unul era individul „mai deosebit” de pe insulă, care stătuse de vorbă cu complicii săi.

George îşi roti privirea în juru-i, prefăcându-se că e în căutarea cuiva. Birtaşul, probabil „bunul Henri” – numai bun nu prea părea să fie – îi făcu semn să se apropie şi-l întrebă ce caută.

— Căutăm pe proprietarul plantaţiei, avem să-i spunem ceva, răspunse tânărul.

— Uite-l colo... ăla lângă domnul cela înalt.

— Mă pot duce la el aşa de-a dreptul? întrebă George, sfios.

— Păi, atârnă de ce vrei să-i spui, râse birtaşul. Poţi să-mi spui şi mie, mă pricep şi eu.

— Vezi că... vroiam să-l întreb dacă putem căpăta de lucru aici pe plantaţie, zise George.

— De lucru? Dar cum de-aţi ajuns aici? Nu cumva sunteţi marinari?

— Nu suntem. Dar ne-am furişat pe un vapor.., pentru că... pentru că...

— Pentru că aţi ciordit ceva pe undeva şi apoi aţi şters-o, completă birtaşul. Să nu vă fie frică, poliţia nu o să vă caute aici.

George îl privi atât de înspăimântat, încât „bunul Henri” izbucni în râs.

— Stai mă, nu te speria aşa, lasă că vorbesc chiar eu cu domnul Kollis şi-l voi îndemna să vă angajeze. La ce vă pricepeţi mai bine?

— Am fost pe vremuri marinari, răspunse George – dar e mult de atunci, am mai încercat pe urmă şi alte meserii, numai că n-am făcut mare scofală. Cred că aici nu o să ne urmărească nimeni?

— Aşa e, aici sunteţi ca la mama acasă. Aşteptaţi niţel, mă duc să vorbesc cu domnul Kollis; el e noul proprietar al plantaţiei.

George şi Petre rămaseră lângă tejghea în vreme ce birtaşul se apropie de masa rotundă, luă loc pe un scaun şi vorbi ceva în şoaptă cu cei doi. Aceştia aruncară priviri scrutătoare spre „muncitori” şi în cele din urmă birtaşul le făcu semn să se apropie.

Când fură lângă masă, „bunul Henri”, zise:

— Ăştia sunt, domnule Kollis. Ia-i în slujbă la dumneata şi sunt sigur că nu o să-ţi pară rău.

Spunând acestea se înapoie la tarabă unde aşteptau câţiva muşterii.

— Birtaşul îmi spunea că vreţi să lucraţi pe plantaţia mea; e adevărat? întrebă cel mai mărunt dintre ei. Bine, vă voi angaja, dar cer de la voi o supunere oarbă. Veţi putea face avere aici, dacă îmi veţi asculta sfaturile. Ce ticăloşii aţi făcut, de nu vă mai găsiţi locul nicăieri?

George se prefăcu că se codeşte cu răspunsul Kollis râse însă şi zise:

— Nu trebuie să-ţi fie frică, băiete. Spune deci ce e cu voi!

— Ne-am luat la bătaie cu nişte haimanale la Hamburg şi din una în alta am ajuns la cuţite.

— Şi pe câţi i-aţi trimis pe lumea cealaltă?

— Numai doi, domnule, mărturisi George.

— „Numai”? râse Kollis. Ce, n-ajunge? Lasă, nu trebuie să vă faceţi sânge rău din pricina asta. Hârtii aveţi?

— Nu, fiindcă a trebuit să fugim în grabă şi le-am lăsat la un loc cu lucrurile noastre.

— În sfârşit, fie şi aşa. Nici numele voastre nu mă interesează. Vă voi boteza Jim şi Tim. Ala marele (arătă spre Petre) e Tim şi tu Jim. Nimeni nu va afla cine sunteţi.

George şi Petre mulţumiră. Kollis îl chemă pe cârciumar şi-i spuse să le dea de mâncare şi loc de dormit. Cel doi urmau să se prezinte a doua zi dimineaţa la birou.

Mâncară cu poftă şi când sfârşiră, birtaşul însărcină pe un servitor să le arate culcuşurile.

În spatele cârciumii se afla o curte cu câteva şoproane. Într-unul din ele li se dădu culcuşuri de paie şi George era bucuros că de aici se putea strecura afară oricând.

După ce servitorul se îndepărtă, George şopti lui Petre:

— Voi încerca acum să vorbesc cu domnişoara Biron. Tu însă trebuie să rămâi aici; dacă vine cineva, spune-i că m-am dus să iau puţin aer curat.

Era aproape de miezul nopţii când George ajunse la casa unde locuia tânăra fată. Ciocăni încetişor în uşa din dos şi după câteva clipe de aşteptare se auzi un glas bărbătesc întrebând cine e.

La răspunsul lui George, dare recunoscuse glasul lui Tom Biron – uşa se deschise şi tânărul; nostru erou intră înăuntru. Când însă gazda vru să facă lumină, George îl opri.

— Domnule Biron, tata m-a trimis din nou aici. Am izbutit să fiu

angajat ca lucrător la Kollis şi-l voi ţine mereu sub observaţie pe individul acesta, în afară de asta am surprins pe o insulă din apropiere convorbire de mare însemnătate pentru dumneata şi sora dumitale.

Şi George povesti întâmplarea de pe insulă. Domnişoara Biron şi spusese fratelui ei că bănuiala de omor va cădea probabil asupra lui, dar Tom Biron nu voia să fugă, căci se simţea cu totul nevinovat şi apoi era încredinţat că ucigaşul va fi prins în curând. Îi bănuia şi dânsul pe Kollis.

— Crezi aşa dar, domnule Farrow, că ticăloşii au de gând s-o răpească pe sora mea în noaptea asta, folosindu-se de vreun vicleşug? Nu cumva te înşeli?

— Am priceput fiecare cuvânt, domnule Biron, de aceea am şi venit încoace ca să te prevenim. Fii cu băgare de seamă în noaptea asta, iar pe de altă parte nici eu nu îi voi slăbi din ochi pe cei doi indivizi. Când vine politia încoace?

— Mâine plec la oraş şi o voi aduce, domnule Farrow.

— Bine. Acum trebuie să plec, altminteri lipsa mea va fi observată, dacă i-ar da în gând birtaşului să se intereseze de noi.

Când George se înapoie la Petre, află că servitorul băştinaş fusese în şopron, ca să vadă dacă totul e în regulă. Făgăduise că se va întoarce mat târziu, deoarece Uriaşul îi spusese că tovarăşul său ieşise pentru câtva timp să ia puţin aer.

— Abia sfârşi de vorbit, că uşa se şi deschise şi birtaşul se ivi în prag. Văzându-l pe George întins pe paie, păru liniştit şi se depărtă.

— Să aşteptăm până se va fi potolit gălăgia, zise tânărul. Vreau să-l spionez pe Kollis încă în noaptea asta. De sigur că-i aşteaptă pe cei trei oameni de pe insulă.

— Aşa e, domnule George. Ai auzit şi dumneata ce zicea mai-marele lor: „ne întâlnim la Rolba”. Rolba e numele birtaşului, am auzit lămurit când l-au strigat câţiva clienţi.

— Minunat, Petre. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să-l dau pe Kollis ăla pe mâna justiţiei.

— Dacă o fi el ucigaşul, domnule George. E drept că totul e împotriva lui, dar n-avem nici o dovadă, deoarece el n-a fost pe yachtul scufundat, îi sigur că un altul a făptuit crima.

— Voi căuta să stau de vorbă mâine cu marinarul ăla Hungs, poate ne duce el pe o urmă. De acum încolo, Petre, va trebui să mă tutuieşti, ca sa nu bată la ochi celorlalţi. Eu iţi voi spune Tim, iar tu mie, Jim.

— S-a făcut, Jim! Peste o oră vom ieşi din şopron, ca să dăm o

raită primprejur.

— Ne-am înţeles, Tim! râse George. Acum să stăm liniştiţi, ca dacă ar veni vreo iscoadă, să creadă că dormim.

Vremea se scurgea încet. Când gălăgia din cârciumă se potoli, cei doi „muncitori” părăsiră în taină şopronul. Petre văzu că localul era închis, dar în odaia din fund mai ardea lumina. Deoarece fereastra era deschisă şi se afla aproape de pământ, putură auzi tot de se vorbea înăuntru.

— Eu vă spun că n-are nici un rost astăzi... auziră glasul lui Kollis.

— Cum s-o scoatem din bungalow? Aşteptaţi până mâine, voi găsi eu pe cineva care va face lucrul cum trebuie. Fireşte că şi voi veţi începe mâine să lucraţi ca muncitori pe plantaţia mea ca să nu bată la ochi când, veţi da târcoale pe aici. De îndată ce voi fi recunoscut ca proprietar aici, voi vinde totul şi vom împărţi banii.

— Numai dacă nu-ţi vei lua tălpăşiţa înainte, răspunse cineva.

— Dacă crezi asta, atunci nu ştiu de ce te-ai întovărăşit, zise Kollis. Eu sunt sincer faţă de voi, dar văd că aţi şi început să cereţi lucruri imposibile; cum şi ce fel voi face, nu vă priveşte. Pentru moment nu vă pot da nici o para, căci totul e încă în mâinile justiţiei. Sunt însă recunoscut de către toţi ca viitor proprietar şi nu mai e nevoie decât de o simplă formalitate ca să devină în realitate. Trebuie s-aveţi deci răbdare. Dar unde e Jack Hungs?

— E pe Insula Diavolului şi aşteaptă banii pe care i-ai făgăduit. E foarte prevăzător şi n-are încredere în tine. Eu în locul lui m-aş fi codit să te urmez aşa orbeşte.

Kollis scoase o înjurătură. Căută să-i împace pe tovarăşii săi şi le porunci să se ducă la culcare. Până a doua zi totul se va aranja.

George şi Petre trebuiră să-şi părăsească în grabă posturile lor de observaţie şi alergară îndărăt la şopron. Se aruncară pe paie şi se prefăcură că dorm. Aproape imediat uşa se deschise şi birtaşul veni cu trei oameni cărora le arătă culcuşurile lor. Erau indivizii de pe insula singuratecă şi cu care aveau să petreacă noaptea împreună.

III.
JIM ŞI TIM.

CEI TREI BĂRBAŢI aruncară doar o privire în treacăt asupra lui George şi Petre, apoi se trântiră pe paie şi adormiră îndată, George vroia să rămână treaz toată noaptea, dar oboseala îl învinse şi în cele din urmă adormi şi el. Se trezi abia când birtaşul

veni să-i scoale pe toţi.

— Veniţi repede în cârciumă să vă dau ceva de mâncare, căci altminteri nu veţi putea munci, le strigă el. Trebuie să vă spălaţi însă mai întâi la fântâna de colo, căci de oameni murdari n-avem nevoie.

Jim şi Tim făcură precum li se porunci. Ceilalţi însă nu prea erau înţeleşi cu treaba ăsta şi se prefăcură numai că se spală. Abia acum, la lumina zilei, se putea vedea ce chipuri aspre aveau.

Îmbrăcămintea însă era mai ca lumea şi le dădea înfăţişarea unor adevăraţi muncitori agricoli.

După ce mâncară, Jim şi Tim fură trimişi la birou cai să-i treacă în condică, apoi porniră pe plantaţie, însoţiţi de un supraveghetor. Era vremea recoltei şi omul le arătă cum să strângă fructele. Le dădu indicaţiunile cuvenite, apoi îi lăsă singuri.

Ca nişte adevăraţi muncitori se puseră îndată pe treabă. Iscodeau însă cu privirea de jur-împrejur, ca să vadă dacă nu sunt pândiţi.

Deodată zăriră îndărătul unei tufe de ananas pe Kollis care îi observa pe furiş. George se adresă atunci cu glas tare lui Petre:

— Ştii tu, Tim, viaţa asta îmi place foarte mult. Dar cu timpul devine plictisitoare. Nouă ne trebuiesc aventuri... De vreme ce tot suntem certaţi cu legile, n-are a face dacă ne mai încărcăm cugetul cu ceva. Dacă stăpânul nostru ar şti că am făptuit un jaf cu omor la Hamburg, fără îndoială că nu ne-ar da de lucru aici.

— Ce dracu strigi aşa, Jim! Să te-audă cineva, ne-am dus pe copca! Dar numele ăsta de Tim îmi place mult, zău aşa.

— Sperios mai eşti, Tim. Dacă nu s-ar ivi azi prilejul să câştig multe parale, al naibii să fiu. Dacă m-aş da îndărăt chiar de la o crimă. Ia gândeşte-te puţintel: să fii bogat şi să pui pe alţii să muncească pentru tine – si ce poate fi mai frumos?

— Ei, băieţi, cum staţi cu lucrul? Se auzi deodată glasul Lui Kollis. Ce aţi făcut până acum?

George şi Petre se prefăcură grozav de speriaţi. Mai ales tânărul făcu o mutră atât de înspăimântată, încât Kollis zise:

— Spuneai mai adineaori că tovarăşul tău ar fi sperios. Cred însă că nici ţie nu-ţi lipseşte nimic.

— Nu prea sunt sperios de felul meu, se apără tânărul – dar când văd că m-am dat singur de gol, ştiu ce mă aşteaptă.

— Cred şi eu că ştii. Hai să nu mai vorbim de asta! Dacă nu m-a înşelat auzul, spuneai tocmai că ai fi în stare să faci orice numai să te îmbogăţeşti. Ai vorbit serios? Aş avea poate un prilej ca să-ţi împlinesc dorinţa.

— Să fac iar vreo crimă? întrebă George.

— Nu... nu, chiar atât de grav nu este. E vorba doar de pus la adăpost o femeie, râse Kollis. Ai avea poftă să câştigi împreună cu tovarăşul tău o sumă frumuşică?

— Mai e vorbă, domnule!

— Atunci veniţi mâine cam pe la amiază colo jos în luminiş, unde suntem netulburaţi şi vă voi arăta ce aveţi de făcut.

— Venim, domnule, răspunse George.

După ce Kollis plecă, tânărul se adresă lui Petre:

— A mers mai repede decât credeam. Ştiu ce vrea de la noi individul ăsta. Ar dori să se scape de tovarăşii lui de până acum, iar noi s-o răpim pe domnişoara Biron şi... s-o ucidem, poate. Îi voi spune că cunoaştem o ascunzătoare bună şi.. o vom duce pe fată pe submarinul nostru.

— Domnule George... adică Jim, vroiam să zic, te-ai gândit tu că nu o să fie tocmai bine când! Va ieşi la iveală toată afacerea?

— Ştiu asta, Tim, dar nu mi-e teamă. Cu ucigaşi dintr-aceştia isprăvim noi repede. Avem doar revolverele în buzunar.

Petre îi făcu semn să tacă, deoarece se apropia cineva. Era domnişoara Biron, care aflase de la fratele ei că tânărul Farrow lucra pe plantaţie. Se uită câtva timp la cei doi muncitori, se apropie apoi încetişor şi puse o întrebare de formă. Ceru lui George să-i dea o poamă şi când el fu lângă ea, îi şopti repede:

— Fratele meu mi-a povestit totul, domnule Farrow. A plecat călare să anunţe poliţia, dar tare mă tem că nu se va înapoia. Va avea de furcă, deoarece şi-a pus în gând să povestească chestia cu pumnalul.

— Să nu-ţi fie frică, domnişoară; cred că cunoaştem acum pe adevăratul ucigaş şi pe instigator. S-a pus la cale chiar să te răpesc la noapte.

Văzând mutra uimită a fetei, George adăugă repede:

— Fii cu băgare de seamă, domnişoară, trebuie să dăm impresia că vorbim despre lucruri fără însemnătate. Voi veni diseară la d-voastră. Cel mai bun lucru ar fi să-l rogi pe Kollis să-ţi facă rost de un servitor şi mai mult ca sigur că mă va trimite pe mine.

— Bine, aşa voi face, domnule Farrow. Mi se pare că mă cheamă... de sigur că şi venit politia.

Se depărtă în grabă, iar cei doi camarazi îşi văzură de treabă.

Pe la amiază porniră spre luminiş. Înainte de a ajunge, auziră vaiete dintr-acolo. George o luă repede înainte şi uitându-se îndărătul unei tufe de ananas, văzu cum. Kollis se pregătea să

lovească cu biciul într-o băştinaşă (Vezi ilustraţia de pe copertă). Fără să stea mult pe gânduri, se repezi în luminiş şi se opri în faţa bătăuşului.

Kollis se înfuria la început văzându-se întrerupt, dar îşi aduse aminte că-şi dăduse întâlnire aici cu cei doi „muncitori" şi împingând, pe femeie cât colo, îi dădu de înţeles să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă.

Făcu apoi semn lui George şi Petre şi se aşeză cu ei sub o tufă.

— Vreau să vă încredinţez o taină, începu el. Vărul meu s-a înecat şi eu am devenit stăpânul de drept al acestei proprietăţi. Logodnica vărului meu încearcă însă să-mi facă greutăţi şi de aceea vreau să-mi ajutaţi să mă scap de ea. O puteţi ascunde undeva pentru câtva timp?

— Fireşte, domnule. Pe Insula Diavolului, desigur.

— Nu... acolo nu, în nici un caz! exclamă Kollis. Alte ascunzători n-aveţi?

— Ba da, cunoaştem una pe care n-o ştie încă nimeni. Dacă vrei o ducem acolo pe fată. Când s-o facem?

— La noapte. O să mai vorbim noi despre asta. Acum, trebuie să vă odihniţi, căci o să aveţi de muncit. Vedeţi-vă de lucru deocamdată, nu trebuie să ştie nimeni ce avem de gând.

— Pricepem, domnule. Vino, Tim, să ne întindem puţin la umbră.

Cei doi se îndepărtară. Kollis se duse în colonie unde dădu peste poliţie.

După o jumătate de ceas un băştinaş veni să-i ia pe George şi Petre, deoarece stăpânul dorea să îi vorbească neapărat. Când ajunseră la el, văzură că era foarte turburat. Le ieşi înainte şi zise grăbit:

— Totul merge de minune. Domnişoara Biron doreşte un servitor şi m-am gândit la tine, Jim, Deoarece sunteţi prieteni, am stăruit să vă ia pe amândoi. Aveţi, aşa dar, cel mai bun prilej s-o faceţi să dispară la noapte. Uite, din sticluţa asta pe care v-o dau, îi veţi turna jumătate în ceai. Va dormi apoi ca o moartă.

George rânji ca un adevărat criminal şi se lăsă condus de Kollis Spre bungalowul unde locuia domnişoara Biron. Aceasta măsură cu privirea pe cei doi servitori şi dădu din cap.

— Sunt mulţumită, domnule Kollis, zise ea.

Zâmbind satisfăcut, ticălosul plecă. Când cei trei rămaseră singuri în odaie, fata izbucni:

— Domnule Farrow, fratele meu a fost reţinut de poliţie până se va lămuri chestia cu pumnalul. Autorităţile vor trimite mâine

scafandrii la locul unde s-a scufundat yachtul. Am fost nevoită să mărturisesc de la cine am informaţia aceasta şi am spus numele tatălui dumitale. Să fi văzut ce mutre făceau. Acum poliţiştii sunt în cârciumă unde îi iau la rost pe toţi. E grozav!

— Dar logodnicul dumitale va fi răzbunat, domnişoară Biron. Diseară urmează să te răpesc de aici, după cum îţi spuneam. Kollis ne-a oferit o afacere pe care fireşte că am primit-o. Uite, păstrează te rog sticla asta care va trebui să servească de dovadă mai târziu. Diseară te vei preface leşinată şi noi te vom duce la tata, pe submarin. Acolo vei putea aştepta în linişte evenimentele.

Câţiva bărbaţi se apropiau de bungalow. Erau poliţişti care voiau să mai vorbească cu domnişoara Biron. Când luară loc cu toţii afară pe terasă, George şi Petre putură auzi din odaie ce vorbeau. Unul din poliţişti întrebă:

— Poţi să ne dai o declaraţie sub prestare de jurământ că domnul căpitan Farrow a fost noaptea trecută, la dumneata şi ţi-a comunicat cele ce ne-ai spus?

— Fireşte că vă pot da, domnule. Credeţi cumva că am coborât eu însumi în mare şi am făcut cercetări?

— Cum să cred asta! glumi poliţistul. Întreb numai pentru că trebuie să comunic superiorilor mei ceea ce-mi spui. Japonezii, actualii stăpânitori ai acestor insule şi-au luat obligaţia să comunice imediat englezilor şi francezilor ivirea căpitanului Farrow.

— Şi de ce l-aţi arestat pe fratele meu când vă mărturisise deschis cum stau lucrurile? Ar fi stăruit el să se pornească cercetări dacă s-ar fi ştiut vinovat?

— De, poate, să fie o manevră a fratelui d-tale, domnişoară Biron. Nimeni n-avea interes să-i ucidă pe dl. Brown şi după cum mi-au declarat câţiva marinari de pe yachtul d-tale, care se află încă aici pe insulă, l-au văzut pe fratele d-tale ieşind din interiorul vasului cu puţin înainte de scufundarea acestuia, aşadar, se prea poate ca el să fie criminalul.

— Care se acuză singur aducându-vă şi arma ucigaşă? În definitiv, mulţumită lui aţi aflat locul exact unde se află epava. Care criminal ar face aste?

Poliţistul căzu pe gânduri, apoi întrebă:

— Şi cine moşteneşte, de fapt, plantaţia asta, domnişoară Biron?

— Domnul Koliis, un văr al fostului meu logodnic. Brown a vrut să-l dezmoştenească, pentru că nu prea se aveau bine, dar moartea l-a împiedecat s-o facă.

— Şi acest domn Kollis se afla şi el pe yachtul d-tale când s-a scufundat?

— Nu, era aici pe insulă. Poliţistul făcu un gest de neîncredere apoi zise:

— Ne vei însoţi poimâine când vom pleca la faţa locului cu scafandrii noştri. Poate vom avea nevoie de d-ta acolo.

— Fireşte că vă voi însoţi, domnule. Anunţaţi-mă la timp şi fiţi sigur că voi fi punctuală.

În clipa aceasta apăru Kollis pe terasă şi întrebă dacă domnii mai au nevoie de el, deoarece trebuia să meargă pe plantaţie.

— Am mai avea de pus câteva întrebări, domnule Kollis, răspunse poliţistul. În ce raporturi eraţi cu vărul d-voastră? Bune sau rele?

Kollis fu cam încurcat trebuind să spună o minciună faţă de domnişoara Biron:

— Eram în relaţiuni destul de bune, domnule. Fireşte, din când în când aveau loc unele neînţelegeri, de, ca între rude, dar treceau repede.

— Asta vroiam să ştiu. Moşteniţi acum toată plantaţia, nu e aşa? Ştiţi desigur că vărul d-voastră a fost ucis?

Fireşte că ştia asta, dar nu ştia că faptul e cunoscut de-acum. Atât de repede să fi lucrat poliţiştii?

— Nu ştiam nimic despre asta, răspunse ticălosul, prefăcându-se foarte mirat. Ştiu numai că vărul meu s-a înecat.

— Ba nu, a fost ucis, domnule Kollis şi anume cu un pumnal preţios. Îi cunoaşteţi? Asta e.

— Asta e arma fratelui d-tale, domnişoară Biron, zise criminalul. Ai acum înţeleg de ce-mi spunea bietul Fred că se teme de viitorul său cumnat... şi ştiu ce credea cu asta. Aşa dar, fratele d-tale ţi-a omorât logodnicul, domnişoară Biron?

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva, domnule Kollis! strigă fata. Criminalul e cu totul altcineva – el a izbutit numai să înlăture bănuiala care ar fi căzut asupra lui.

— Asta va stabili politia, răspunse Kollis. Altceva mai aveţi să mă întrebaţi, domnule comisar?

— Da, aş dori să ştiu unde vă aflarăţi când s-a scufundat yachtul?

— Aici, pe plantaţie. De săptămâni întregi nu m-am mişcat de aici.

— Bine, domnule Kollis. După cum am auzit, însă, nu prea eraţi în relaţii bune cu vărul d-voastră, adică tocmai dimpotrivă după cum susţineţi. Se zice că ar fi avut chiar intenţia să vă

dezmoştenească.

— Îmi închipui eu cine v-a spus asta! râse ticălosul. De sigur că veţi face cuvenitele cercetări şi veţi izbuti să descoperiţi pe criminal. Pot pleca acum?

Poliţistul încuviinţă şi după câtva timp plecă şi fel cu colegul său. George şi Petre, care auziseră fiecare cuvânt, se priviră în tăcere.

— Trebuie să-ncercăm să găsim Insula Diavolului, domnule George, şopti Uriaşul.

– Mă numesc Jim, dragă Tim, trebuie să te obişnuieşti cu asta. Fireşte că vom vizita insula şi sunt încredinţat că vom da acolo peste adevăratul ucigaş, Kollis a fost acela care l-a pus la cale să omoare.

Către seară vorbiră din nou cu Kollis care le spuse că într-un loc ascuns stătea pregătită pentru ei o barcă cu pânze, cu care puteau s-o transporte pe fată. Îi sfătui însă să nu se mai arate pe insula aceasta, ci să-i dea de veste în taină dacă totul a mers bine şi unde îi poate găsi. Dădu de înţeles că i-ar plăcea mai mult ca domnişoara Biron să... dispară cu totul.

George ar fi avut mare poftă să-l izbească cu pumnul în faţă, dar îşi zise că în interesul fratelui domnişoarei Biron trebuia să-şi joace rolul, mai departe. De aceea râse vesel şi făgădui chiar că Kollis va fi mulţumit de felul cum îşi va îndeplini însărcinarea.

Când se înnopta, cei doi camarazi o transportară pe fată spre locul unde ticălosul aştepta într-adevăr cu o barcă cu pânze. Tânăra se prefăcu leşinată şi auzi cu urechile ei cum Kollis sfătui pe presupusele lui unelte s-o arunce pur şi simplu în apă când vor fi în larg.

Dânsul rămase pe insulă, iar Petre începu să vâslească.

După un ceas ajunseră în golful ascuns unde aştepta căpitanul. Acesta ascultă cu uimire cele ce-i povestea George. Strânse mâna fetei şi-i făgădui că va face totul ca să-i scoată pe fratele ei din arest.

— Ce vei spune lui Kollis, George, când va întreba unde ai lăsat-o pe domnişoara Biron? întrebă căpitanul Farrow.

— Îi voi povesti că am azvârlit-o în mare şi că s-a înecat imediat. Apoi îl voi convinge să-mi dea în scris că-mi va plăti o anumită sumă când va deveni proprietarul plantaţiei. În felul acesta am cel puţin o dovadă împotriva lui.

— Aşa să şi faci, băiete. Dar când vrei să te înapoiezi pe insulă? Nu ţi-e teamă că blestematul acela va căuta să se scape şi de tine, ca unul ce-i cunoşti taina?

— M-am gândii şi la asta, tată. Fireşte că-l voi lua şi pe Petre şi el va veghea ca să nu ni se întâmple nimic.

— Eu am chibzuit, domnişoară Biron, cum ne putem ajunge mai bine scopul. Am să-ţi predau ceva ce n-am vrut să-ţi arăt încă până acum. E vorba de testamentul logodnicului d-tale. Dacă l-ai fi avut în mână de sigur că l-ai fi predat poliţiei, ceea ce n-ar fi fost de nici un folos. Cunoşti poate vreun notar prin apropiere căruia să-i putem încredinţa testamentul?

— Da, domnule Farrow. Prietena mea Edith Karih mi-a dat o adresă ca să mă pot pune în legătură cu un avocat, în chestia fratelui meu. Are şi el proprietăţi pe insula Pingelap şi în afară de asta îndeplineşte şi funcţia de notar. Dacă ocolim pe jumătate insula cu vasul d-voastră, dăm direct pe proprietatea sa. Îi voi căuta apoi şi-i voi anunţa vizita d-voastră.

— Foarte bine, domnişoară. În vremea asta George şi Petre se vor putea înapoia la Kollis ca să-l vestească de moartea d-tale.

Cu barca cu pânze cei doi camarazi nedespărţiţi se înapoiară la insula Pingelap. Merseră de-a dreptul la cârciuma „La bunul Henri” şi intrară înăuntru, deşi Kollis le spusese să-l anunţe într-ascuns.

Ticălosul stătea la masa rotundă împreună cu încă patru inşi, pe care George îi mai văzuse pe insula cealaltă şi care veniseră încoace cu scopul s-o facă să dispară pe tânăra fată. Erau foşti marinari de pe yachtul acesteia.

George merse de-a dreptul la masă. Când Kollis îl zări, se ridică speriat şi-i ieşi în întâmpinare.

— Nu v-am spus să nu vă mai arătaţi pe aici? zise el, cu ciudă. Ce aveţi să-mi spuneţi?

— Că totul a mers de minune şi că domnişoara Biron zace acum pe fundul mării, răspunse George sfidător. Am venit numai pentru că uitasem să vă mai spunem ceva.

— Aha, aţi uitat ceva! făcu Kollis iscoditor.

— Ştiţi doar că sunteţi ucigaşi şi că tocmai aţi făptuit o crimă nouă. Ce vreţi de la mine?

— Vreţi să vorbesc tare, ca să ne audă toţi, domnule Kollis? N-ar fi mai bine să mergem acasă la d-voastră şi să rânduim acolo totul? Peste o jumătate de ceas vrem să părăsim iar insula.

— Bine, ieşiţi afară, viu după voi, răspunse Kollis.

George şi Petre ieşiră din cârciumă. Vorbiseră destul de încet, dar birtaşul era curios şi-i întrebă în trecere ce vroiau de la Kollis. George însă nu vru să-i spună şi ieşi repede afară. Nu bănuia că birtaşul, curios, puse pe urmele lui pe servitorul băştinaş. Acesta

văzu cum Kollis, care ieşise prin uşa din dos, se apropie de cei doi şi le porunci să vie după el.

Bungalowul său nu era departe şi luară loc cu toţii pe terasă, unde se credeau în siguranţă. Băştinaşul însă se furişase sub terasă şi deoarece ştia puţin englezeşte, fu în măsură să raporteze stăpânului său tot ce auzise.

— Daţi-i drumul repede, ce vreţi de la mine! zise Kollis, mânios. V-am spus doar că vă voi răsplăti când voi deveni proprietar al plantaţiei.

— Asta aşa o fi, domnule Kollis, dar... pe noi nu ne mulţumeşte. Dacă nu ne puteţi da bani acum, atunci daţi-ne cel puţin o scrisoare în care să se prevadă că îi vom primi mai târziu.

— Asta n-o fac pentru nimic în lume! strigă Kollis, înfuriat. Mă credeţi atât de prost ca să mă dau singur pe, mâna voastră? Aţi făptuit crima singuri şi cine îmi poate dovedi că eu v-am pus la cale? Şi dacă vă trece prin gând să mă uitaţi, atunci am şi eu ac de cojocul vostru.

— Care va să zică, aşa stă treaba, domnule Kollis? făcu George, calm. Îmi dai voie să-ţi spun şi eu ceva: dacă până în cinci minute n-am scrisoarea... te fac una cu pământul.

În acelaşi timp scoase repede revolverul şi-l îndreptă asupra lui Kollis.

Acesta era laş şi căută imediat să-l liniştească pe George. Vru să intre în casă ca s-aducă hârtie şi cerneală, dar tânărul îl opri, poruncind ca Petre să facă treaba asta. Scrisoarea fu întocmită repede şi avea cuprinsul următor:

„Din însărcinarea mea indivizii Jim şi Tim au ucis-o astăzi pe domnişoara Biron, pentru care lucru le voia plăti câte o mie de lire de îndată ce voi deveni proprietarul acestor plantaţii.

John Kollis”.

Abia când avură documentul în mână, cei doi se ridicară să plece.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de noi, domnule Kollis, dar va trebui să te ţii de cuvânt, zise George. Acum plecăm de pe insulă şi ne întoarcem după ce vei fi pus mâna pe plantaţie.

După un scurt rămas-bun George şi Petre se făcură nevăzuţi în noapte.

IV.
PE INSULA DIAVOLULUI.

CÂND AJUNSERĂ LA BARCA cu pânze şi plecară imediat, cu băgară de seamă că la câteva minute după ei se ivi o a doua barcă dinspre stânga. Kollis îi înştiinţase imediat pe tovarăşii săi şi le făgăduise că le va da o răsplată foarte mare dacă vor prinde şi vor ucide pe Jim şi Tim.

Într-o clipă cei trei îşi procurară o barcă şi întâlniră spre locul unde, după indicaţia lui Kollis – debarcaseră Jim şi Tim. Zăriră imediat barca lor şi încercară s-o ajungă. Dar nu se puteau măsura cu Petre Uriaşul, care crescuse pe apă.

George ştia unde-l va găsi pe tatăl său şi vroia ajungă la proprietatea notarului.

Când, peste un ceas, aceasta se ivi înaintea lor, zăriră la oarecare depărtare submarinul, care aştepta acolo pe căpitanul Farrow. Rindow îi povesti lui George că domnişoara Biron cu căpitanul porniseră spre uscat şi nu se înapoiaseră încă.

Tânărul luă atunci hotărârea să plece imediat spre Insula Diavolului. Cobori cu Petre în barcă şi porni în direcţia aceea.

Cei din a doua barcă cu pânze văzură şi ei submarinul şi se întoarseră imediat.

După un ceas Petre şi George ajunseră la Insula Diavolului. Aceasta era un petec de pământ singuratec şi părăsit, nu mal mare de doi kilometri. Căpătase numele de „Insula Diavolului” pentru că o stâncă înaltă, cu chip de diavol, se înălţă spre mare.

Era încă întuneric când debarcară acolo. Ţărmul era acoperit cu vegetaţie; copaci deşi se întindeau dea lungul insulei. George era de părere că Jack acela trebuie să-şi aibă sălaşul undeva, sus în stânca diavolului.

Încet şi cu băgare de seamă se căţărară pe stânca înaltă. Se apropiau de vârf dar până acum nu zăriră nici picior de om.

În cele din urmă ajunseră sus de unde puteau cuprinde cu ochiul toată insula. Cu surprindere observară în mijlocul acesteia un foc de lagăr în jurul căruia stăteau mulţi oameni. Nu puteau deosebi însă dacă erau albi sau sălbatici. Printr-o înţelegere din ochi coborâră muntele de partea cealaltă şi se strecurară prin pădure spre luminiş.. Curând zăriră lumina focului cernându-se prin frunziş şi după câtva timp erau atât de aproape de foc încât putură deosebi lămurit făpturile din jurul lui. Erau sălbatici care stăteau culcaţi şi vorbeau între ei. În mijlocul lor, însă, George şi

Petre observară un alb îmbrăcat marinăreşte, legat fedeleş.

Îşi dădură seamă îndată că aveau în faţa lor pe ucigaşul lui Fred Brown şi George începu să chibzuiască în ce fel l-ar putea scoate de acolo. Dar înainte de a găsi o soluţie, el şi Petre fură înşfăcaţi pe la spate şi cât ai clipi din ochi fură legaţi cobză. Totul se petrecuse atât de repede ca şi când sălbaticii s-ar fi aşteptat la sosirea lor.

Fură târâţi şi ei lângă foc, unde un sălbatic voinic ridică securea lui care amintea pe aceea a vânătorilor de capete. Dar indivizii aceştia nu păreau deloc vânători de capete şi începură imediat sa scotocească prin buzunarele noilor prizonieri. În cele din urmă sălbatecul cel voinic se adresă celor doi camarazi într-o englezească stâlcită:

— Voi mâine muriţi, voi fi arşi. Mâine sărbătoare mare.

Fără să se înspăimânte prea mult, George începu să-i numere pe acei care se aflau în jurul focului. Erau paisprezece. Doi se îndepărtară, probabil ca să stea de pază sus pe stâncă.

Deoarece noii prizonieri fură aşezaţi lângă albul legat, George avu putinţă să stea de vorbă în şoaptă cu el:

— Nu eşti Jack, acela pe care-l căutăm? întrebă tânărul. Dac-am fi ştiut că locuiesc sălbatici aici, nu am fi primit propunerea lui Kollis.

— A! Veniţi din partea lui Kollis! V-a spus că-l aştept aici?

— Da, Jack, am fost însărcinaţi să-ţi aducem răsplata, pe care, din fericire, sălbaticii n-au găsit-o asupra noastră când ne-au scotocit buzunarele. Acum poliţia a trimis scafandrii la yacht şi s-a dovedit că Fred Brown a fost ucis. Fratele stăpânei vasului a fost arestat, deoarece crima s-a făptuit cu pumnalul său. Aşa că acum te poţi înapoia oricând la Pingelap.

— Pari să ştii totul. Cum te numeşti? întrebă Jack.

— Mă numesc Jim şi tovarăşul meu e Tim; suntem amândoi în slujba lui Kollis.

— Atunci v-o fi spus ce era făcut pentru el?

— Fireşte că ne-a povestit totul, suntem doar oamenii lui de încredere. Ştim că tu singur ai făptuit crima si...

— Taci, nu vorbi despre asta, nu eu am ucis, un altul a fost, răspunse Jack.

— Crezi că vom izbuti să ne liberăm de aici?

— Aşa sper. De cât timp eşti prizonier?

— De ieri. Până acum insula a fost într-adevăr nelocuită. Pe neaşteptate am fost atacat şi legat şi acum sălbaticii ăştia vor să ne ardă mâine de vii. Am încercat eu să-mi slăbesc legăturile, dar

nu merge.

— Mâine vom fi liberi, să n-ai nici o grijă, zise George.

Noaptea trecu şi când se lumină de tot un sălbatic veni în fugă şi păru că aduce o veste importantă. Toţi ceilalţi săriră în sus şi alergară spre munte, fără să se mai sinchisească de prizonieri. Lângă foc se aflau obiectele pe care sălbaticii le luaseră de la George şi Petre.

— Repede, Petre, încearcă să-mi slăbeşti legăturile! strigă George şi se rostogoli spre camaradul său.

Uriaşul era meşter în asemenea lucruri şi în cele din urmă izbuti. George puse repede mâna pe unul din cuţitele care se aflau lângă foc şi-şi tăia legăturile de la picioare, iar după câteva clipe fu liber şi Uriaşul, de asemeni şi Jack, căci George nu vroia să-l lase aici ca prizonier.

Cei doi tovarăşi îşi luară revolverele şi celelalte lucruri şi se făcură nevăzuţi în tufiş, tocmai în clipa când câţiva sălbatici se înapoiară şi văzură că prizonierii dispăruseră. Dar nu prea dădură multă atenţie faptului, ci porniră în goană prin luminiş, ca să dispară şi dânşii în tufiş.

— Petre, sunt sigur că tata a şi debarcat, strigă George, uitând că faţă de Jack se dăduseră drept Jim şi Tim, oameni de încredere ai lui Kollis.

— Cine e tatăl tău? întrebă Jack, bănuitor. Dă încoace răsplata pe care ţi-a încredinţat-o Kollis pentru mine.

— N-o am la mine, Jack, am ascuns-o sus pe munte. Trebuie să ne însoţeşti până acolo.

— Vreau imediat răsplata, altminteri te culc la pământ!

Înainte ca George să-şi poată da seamă îi smulse revolverul de la brâu şi-l îndreptă asupra tânărului. Petre fu însă mai iute şi cu o lovitură peste mână, îi trânti arma jos.

— Aşa, scumpul meu Jack, acum vei fi liniştit şi vei veni cu noi, râse Uriaşul şi-i puse revolverul sub nas. Eu nu glumesc şi dacă vrei s-o ştii cu tot dinadinsul, îţi voi spune că nu ţi-am adus nici un fel de răsplată, ci am venit doar să te căutam pe tine, ucigaşul lui Fred Brown.

În clipa aceasta bubui o lovitură de tun deasupra insulei. Nu putea să fie de pe submarin, ci de pe vreun vas de război.

Si auzi o a doua bubuitură; George şi Petre văzură mulţi sălbatici răcnind şi alergând prin luminiş, pentru a se face nevăzuţi de cealaltă parte.

Când se produse bubuitura, cei doi camarazi îl scăpaseră o clipă din vedere pe Jack, căci trebuiau să se gândească la propria

lor siguranţă, ticălosul se folosise de prilej ca să dispară şi el.

— Lasă-l în plata Domnului, Petre, mai important e să ştiu acum cine se află în faţa insulei şi bombardează. Probabil că e un vas japonez, căci insulele Caroline aparţin japonezilor. Haide să mergem pe munte şi să privim de acolo.

Porniră în grabă şi când ajunseră sus şi se uitară spre mare, văzură că era vorba de un vas englez.

O echipă de marinari coborâse pe uscat şi se împrăştia prin toate părţile insulei. Vreo ascunzătoare nu exista pe aici şi singura salvare pentru cei doi camarazi era barca cu pânze cu care veniseră şi pe care o pitiseră pe ţărm. Fără să stea mult pe gânduri alergară într-acolo.

Rămaseră însă dezamăgiţi căci barca dispăruse.

În clipa aceasta la dreapta şi la stânga lor se iviră marinari englezi, care zărindu-i pe cei doi albi, rămaseră ţintuiţi locului, ţinând însă carabinele pregătite.

— Cine sunteţi? întrebă un marinar.

— Ce vă priveşte! răspunse George. V-am întrebat noi cine sunteţi?

— Cercetăm insula asta şi avem dreptul să oprim pe oricine întâlnim în cale. Trebuie să veniţi cu noi şi comandantul va hotărî de soarta voastră.

George şi Petre se văzură nevoiţi să se supună. Furioşi în sinea lor îi urmară pe marinari care-i aduseră la ţărm, unde se aflau trei bărci ale unui distrugător mare. Fură îmbarcaţi pe una din ele şi aduşi în faţa comandantului. Acesta îi întrebă:

— Cine sunteţi voi şi ce căutaţi pe insula asta?

— Venim din Pingelap unde avem de lucru pe plantaţie. Am făcut o plimbare până aici şi am fost atacaţi pe neaşteptate de sălbatici.

— Aşa, sunteţi din Pingelap! făcu comandantul şi-l privi aspru pe tânăr.

— Dacă nu mă înşel am în faţa mea pe fiul căpitanului Farrow... Aha! Te-ai speriat. Ia zii, tinere, e şi tatăl tău pe insulă?

George încercă să mintă din nou, dar comandantul zise zâmbind:

— Eu credeam că un Farrow nu poate minţi.

Tânărul se făcu roşu ca focul şi mărturisi că e George Farrow.

Cei doi camarazi fură închişi într-o cabină, li se luară armele, în schimb li se lăsă tot ce aveau în buzunare.

Distrugătorul porni la drum şi după un ceas aruncă ancora, iar cei doi prizonieri auziră chemări de pe punte.

Cam pe la amiază, un marinar veni în cabina lor şi-i ceru lui George să-l urmeze. Fu condus în sala de mâncare, sub punte, unde aproape toţi ofiţerii şi comandantul luau masa.

Când tânărul intră, comandantul se ridică şi-l prezentă ofiţerilor.

— Îi respectăm pe căpitanul Farrow, zise el – şi acelaşi respect vrem să-l acordăm şi fiului său. Te rog, domnule Farrow, să iei loc la masa noastră.

George se simţi măgulit de cinstea ce i se făcea, deşi nu era în costum de gală, se aşeză totuşi lângă căpitan şi mâncă cu poftă.

— Domnule Farrow, azi a fost aici un notar şi mi-a povestit ce s-a întâmplat pe această insulă. Mi-a spus că d-ta ai contribuit mult la descoperirea unei crime, dar că ucigaşul nu va fi prins dacă te voi ţine prizonier pe vasul meu. Îmi dai cuvântul de onoare că te vei întoarce aici cu tovarăşul d-tale dacă te voi lăsa liber timp de douăzeci şi patru de ceasuri?

— Fireşte, domnule comandant. Dacă vă voi mai găsi aici peste douăzeci şi patru de ore, voi veni imediat la bord.

— Aşa, crezi că voi pleca fără d-ta, domnule Farrow? Nu, nu, asta nu se va întâmpla.

— Şi dacă totuşi nu vă voi găsi, domnule comandant, voi fi liber, sau va trebui să aştept reîntoarcerea dv.?

Comandantul râse:

— Dacă nu voi mai fi aici, sunteţi liberi. Dar poţi fi încredinţat că nu voi pleca până în douăzeci şi patru de ore.

— Bine, domnule căpitan. Când putem pleca?

— Imediat după masă. Acum e ora douăsprezece. Mâine la aceeaşi oră va trebui să vă prezentaţi. Mi-ai dat cuvântul de onoare şi sunt sigur că un Farrow nu şi-l poate călca.

— Puteţi fi încredinţat că voi fi punctual şi nădăjduiesc că... nu va voi găsi aici.

— Ştiu eu ce crezi dumneata, domnule Farrow. Uite mina mea că ne vom ţine amândoi de cuvânt.

V.
ŞIRETENIA LUI GEORGE.

PESTE UN SFERT DE CEAS, când George şi Petre merseră pe uscat, fură întâmpinaţi de un notar cu numele Colbert. Acesta îi comunică imediat tânărului că şi Kollis fusese arestat în dimineaţa aceea, deoarece el, notarul, prezentase justiţiei testamentul. În acesta scria că Kollis încercase în două rânduri să atenteze la

viaţa lui Fred Brown, pentru care motiv acesta îl dezmoştenea.

— Am observat, urmă notarul – cum distrugătorul acesta s-a ivit aici, dar n-am putut să-ţi venim în ajutor. Eu am fost pe bord şi am văzut cum Jack acela a fugit în barca d-tale cu pânze, trebuie să se aţie pe insula asta undeva.

Am vorbit apoi cu comandantul distrugătorului şi am obţinut să fii eliberat pentru douăzeci şi patru de ore. Trebuie să mergem îndată la tribunal ca să-ţi poţi face acolo declaraţiile.

Pe ţărm se aflau trei cai şi cei doi camarazi împreună cu notarul porniră imediat spre colonia cea mai apropiată, unde tânărul fu interogat imediat de comisar. Kollis fusese dat de gol, dar trebuia prins încă adevăratul ucigaş, Jack, care fusese printre călătorii yachtului.

Tovarăşii lui Kollis erau şi ei arestaţi şi toţi depuseseră mărturie împotriva fostului lor şef.

În casa notarului, George întâlni pe tatăl său care-l îmbrăţişa cu dragoste.

Domnişoara Brown locuia iarăşi la prietena ei Karin. Autorităţile numiseră un administrator pentru plantaţie, care va rămâne până la sosirea moştenitorilor de drept.

Când se înnopta, George şi Petre porniră să cerceteze toată plantaţia, nădăjduiau să-l găsească pe Jack ascuns pe undeva, dar căutarea lor fu zadarnică.

Jack avea aici o ascunzătoare pe care nici un câine poliţienesc n-ar fi putut-o descoperi. Într-un luminiş, cei doi camarazi se opriră şi statură de vorbă sub un arbore cu frunzişul des. Deodată Uriaşul zise că zărise o umbră de partea cealaltă a luminişului şi-l rugă pe George să aştepte sub copac, iar el se va duce repede dincolo să vadă ce e.

Tânărul rămase singur. După câtva timp se păru că aude un zgomot îndărătul lui şi când vru să se întoarcă... simţi o lovitură în cap şi se prăbuşi la pământ unde râmase în nesimţire. Braţe vânjoase îl înhăţară şi-l luară de acolo.

Când Uriaşul se înapoia la copac, nu-l mai găsi pe iubitul său stăpân. Iscodi în toate părţile, îl strigă pe nume, totul fu însă zadarnic.

Cuprins de spaimă, vru să se înapoieze la submarin ca să vie cu câţiva camarazi, dar soarta lui George îl pândea şi pe el. Auzi şi dânsul un zgomot îndărătul lui şi când vru să vadă ce e, fu şi el culcat la pământ. Braţe puternice îl înhăţară... şi-l traseră sus în copac, unde fusese construită o colibă trainică din bambu în frunziş. Aici locuia Jack, ucigaşul, care izbutise să pună mâna pe

dușmanii lui cei mai de temut.

Când George şi Petre se treziră din leşin, văzură chipul schimonosit ni lui Jack, care ţinea în mână un cuţit lung şi făcea cu el gesturi amenințătoare. Cei doi camarazi erau legaţi fedeleş şi aveau câte un căluş în gură.

— Am pus mâna pe voi, ticăloşilor! scrâşni el. Unde e răsplata pe care spuneaţi că mi-o aduceţi?

Se uită la ei cu priviri sălbatice, apoi urmă:

— Acum îi voi face o vizită lui Kollis şi-l voi, întreba cine sunteţi voi. Dacă voi primi de la el răsplata cuvenită vă las liberi, dar nasurile tot o să vi le tai, ca amintire. Dacă însă nu voi căpăta nimic, atunci voi începe imediat cu schingiuirea voastră. Rămâneţi liniştiţi aici, până mă întorc; peste o jumătate de ceas sunt îndărăt.

Se lăsă în jos dea lungul copacului şi pieri în pădure. George şi Petre nu putură nici măcar să încerce să-şi dezlege legăturile căci acestea erau făcute cu atâta îndemânare încât nici de mişcat nu se puteau mişca.

În loc de o jumătate de ceas trecură ceasuri întregi. Se făcuse ziuă şi nici urmă de Jack. Într-un târziu auziră deodată un zgomot şi imediat ticălosul se ivi în fata lor.

Dar ce înfăţişare avea, Doamne! Îmbrăcămintea lui era sfâşiată şi obrajii îi erau acoperiţi de răni.

— Aşa, dragii mei, zise el, zâmbind – am dat şi eu de bucluc. Kollis a fost arestat şi au pus mâna şi pe mine. Au vrut să mă „linşeze” şi m-a şi schingiuit atât de mult încât abia mai puteam îndura. Numai mulţumită disperării am izbutit să fug. Dar acum mă voi răzbuna pe voi, căci am aflat că voi aţi fost aceia care aţi dat totul în vileag. Aşa, cu cuţitul ăsta...

Se aplecă asupra lui Petre şi-i prinse urechea, ca s-o taie. Uriaşul nu se putea împotrivi şi George închise ochii ca să nu vadă grozăvia.

Dar deodată Jack se ridică şi îşi încordă auzul. De jos George auzi glasuri, nu erau însă ale camarazilor de pe submarin ci ale altora, care îl căutau, de sigur, pe Jack.

În cele din urmă glasurile se îndepărtară şi Jack se întoarse iar spre cei doi prizonieri:

— Ai avut noroc, prietene, altminteri ai fi fost fără urechi în clipa de faţa. Dar nu e vremea pierdută.

Se aplecă iar asupra lui Petre şi-i prinse urechea. Dar nici de data aceasta nu ajunse să-şi îndeplinească planul, căci iar se auzi sub copac glasul dinainte:

— Vezi c-am avut dreptate! Aici trebuie să fie individul nostru.

— Cred chiar că e sus în copac. N-are revolver la el, mă voi căţăra repede sus şi-l voi zvârli la pământ.

— Rămâi mai bine aici, Rolf, n-are nici un rost să te iei la luptă cu omul ăsta. Îi vom trimite câteva gloanţe de aici de jos şi cade el singur. Apoi îl spânzurăm fără multă vorbă.

În clipa următoare se auzi o detunătură şi glonţul trecu printre crengi aproape de George. Jack râse batjocoritor când şuieră al doilea glonţ. Cât p-aci să-l nimerească pe Petre.

Al treilea glonţ însă se înfipse în piciorul lui Jack care scoase un ţipăt de durere. Cei de jos izbucniră în râs şi sloboziră încă două gloanţe. Unul din ele îl atinse în treacăt pe George, celălalt îl nimeri pe Jack care se prăbuşi pe podeaua colibei şi începu să răcnească.

George şi Petre observară cum cineva se căţăra în copac. În fata colibei de bambu se ivi un bărbat vânjos şi înalt care îndreptă îndată revolverul asupra lui Jack. Acesta încercă să se împotrivească cu cuţitul, dar celălalt îl izbi cu patul armei în cap. Cu un răcnet de durere Jack rămase în nesimţire.

— Ce e cu d-voastră, domnilor.

— Cum aţi ajuns în situaţia asta? întrebă străinul pe cei doi camarazi.

— Noaptea trecută, pe când căutam pe ucigaş, am fost atacaţi de el pe la spate, răspunse tânărul, după ce străinul îi scosese căluşul atât lui cât şi Uriaşului. Te rog, taie-ne legăturile, căci am înţepenit de-a binelea.

Omul le împlini rugămintea şi după câteva clipe de masaj prizonierii se puteau mişca în voie. Ajutară străinului să-l ducă pe Jack în luminiş, unde se adunaseră câţiva oameni, atraşi de împuşcături.

George şi Petre se folosiră de un moment prielnic ca să şteargă putina. Tânărul se duse la tatăl său cu care avu o convorbire scurtă, apoi, era ora unsprezece şi jumătate – se îndreptă spre golf unde era ancorat distrugătorul englez. Se piti pe aproape şi stătea cu ceasul în mână.

Când mai lipseau numai cinci minute până la douăsprezece, îl prinse de braţ pe Petre şi arătă spre larg, la depărtare de doi kilometri văzură ivindu-se... submarinul lor.

Acesta fu observat şi de pe coverta distrugătorului. Se auziră comenzi grăbite, ancora fu ridicată şi vasul părăsi la repezeală golful.

Urmărirea fu înverşunată. După câtva timp „Dox”-ul se afundă

şi comandantul distrugătorului încercă atunci să-l nimicească cu ajutorul bombelor de apă. Dar căpitanul Farrow se întorsese imediat spre golful unde George şi Petre încercau în zadar să ajungă pe distrugătorul englez. Tânărul se ţinuse de cuvânt: la douăsprezece fără două minute fusese la faţa locului, dar nu mai găsise vasul englez. George luă una din bărcile care se aflau acolo şi împreună cu Petre vâsli spre larg. Când ajunseră la vreo sută de metri de ţărm, „Dox”-ul se ivi deodată din apă. Capacul turnului fu deschis şi când cei doi camarazi urcară pe punte fură întâmpinaţi cu bucurie de Farrow. Şiretenia lui George prinsese şi de data aceasta. Distrugătorul continua să-l caute pe căpitanul Farrow, în vreme ce submarinul acestuia ocolea insula la suprafaţă.

În faţa proprietăţii notarului Colbert o barcă fu lăsată pe apă şi căpitanul, doctorul Bertram, George şi Petre porniră spre uscat. Farrow vroia să mai stea de vorbă cu notarul, ca să poală părăsi apoi insula cu conştiinţa împăcată.

Spre marea lui bucurie găsi acolo pe domnişoara Biron şi pe fratele ei şi află că înainte de moartei Jack mărturisise că Kollis îl îndemnase să ucidă.

Poliţia scosese cadavrul lui Fred Brown şi luase măsuri pentru aducerea la suprafaţă a yachtului.

Notarul invită la cină pe căpitan, doctorul Bertram şi George. Petre fu trimis înapoi pe submarin, urmând să se întoarcă pe uscat când căpitanul va da de pe ţărm semnalul convenit.

Petrecură o seară frumoasă şi cu puţin înainte de miezul nopţii Farrow şi ceilalţi îşi luară rămas-bun de la notar şi cei doi Biron. Notarul îi conduse până la ţărm.

Rămaseră însă speriaţi pe loc când văzură o lumină puternică măturând suprafaţa apei. Să se fi înapoiat distrugătorul oare?

Deodată căpitanul scoase o înjurătură: din dreapta se apropia un vas, care mătura şi el marea cu reflectorul. Să-şi fi dat englezii întâlnire aici? Aproape ca aşa părea să fie, căci după alt sfert de ceas se ivi al treilea vapor, care lumina şi el apa cu reflectorul.

— Tată, am impresia că umblă fantome pe aici! exclamă deodată George arătă spre un obiect ca e se ivea încet din apă. Era însă numai un om în costum de scafandru şi căpitanul recunoscu îndată făptura lui Petre Uriaşul. Ducea sub braţ alte două costume pe care le târî cu greu după el.

Când ajunse la ţărm, privi cercetător în toate părţile. Atunci, căpitanul îl strigă pe nume şi credinciosul camarad alergă spre locul unde se aflau ei.

— Submarinul se află pe aproape, domnule căpitan. Englezul

ne-a văzut fiindcă nu ne-am putut afunda destul de repede. Atunci mi-a dat în gând că numai cu costumele astea de scafandru aţi putea ajunge la vas şi am adus două cu mine. O să trebuiască să mă mai întorc odată ca să-l iau şi pe domnul George.

Căpitanul şi doctorul îmbrăcară la repezeală costumele, îşi luară încă odată rămas-bun de la notar şi împreună cu Petre se afundară în apă şi ajunseră în câteva clipe la submarin, în care intrară prin cămăruţa de la proră. Petre se înapoie cu un costum şi-l aduse şi pe George.

Căpitanul trebuia să fie foarte prevăzător acum căci distrugătoarele engleze puteau arunca bombe de apă. Încercă, deci, să meargă de-a lungul coastei. Peste puţin ieşi din raza vaselor duşmane şi se îndreptă spre insulele Gilbert.

Sfârşitul volumului: **SABIA DREPTĂŢII.**

Numărul următor este intitulat:

SUBMARINUL ÎN PRIMEJDIE.

In Numărul următor:

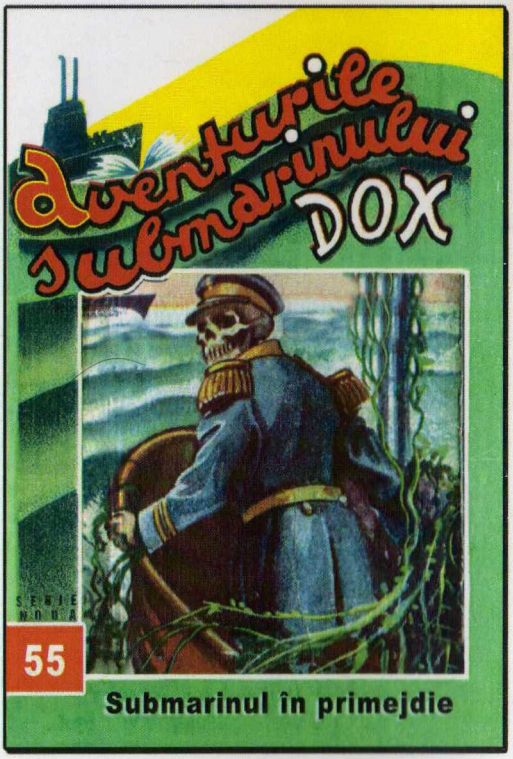

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro